

Шундан маълум бўладики, мунофиқлар кофирлардан кўра ёмонроқ, Аллоҳнинг ғазабига ҳақлироқ ва Аллоҳга қайтишдан, Унга тавба қилишдан узоқроқдирлар. Оятнинг сўзларига эътибор қаратайлик. Аллоҳ таоло қаттиқ ғазаб қилгани учун улар тавба қилганидан кейин ҳам уларни “улар мўминлар”, деб зикр қилмади, балки “улар мўминлар билан бирга” деб зикр қилди:

... نِيْمٌ مُّؤْمِنًا مَّكْتَلًا وَأَف

... айнан улар мўминлар билан бирга бўлурлар. (Нисо;146) деди. Ва яна уларнинг тавба қилганларини мўминлар билан жамлаб зикр қилмади. Яъни, “уларга Аллоҳ буюк мукофот ато этур” дейишнинг ўрнига:

أَمْ يَطْعَانُ أَ نِيْمٌ مُّؤْمِنًا لَّالِ تُوِيَفُ وَسَو

“Мўминларга эса Аллоҳ буюк мукофот ато этур”. (Нисо;146) деб, мўминларни улардан ажратиб зикр қилди. Буларнинг барчаси уларнинг қилмишлари нақадар ёмон экани ва уларга Аллоҳнинг ғазаби ўта қаттиқлигига далолат қилади.

Қудратуллоҳ Сидиқметов таржимаси